

Arrest

nr. 140 802 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een inreisverbod van 11 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2013 wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan mevrouw,
Naam, voornaam: M., A.(.)
geboortedatum: 06.01.1972
geboorteplaats: Aknalich
nationaliteit: Armenië
+ 2 minderjarige kinderen:

M., A. (...), geboren op 23.01.1996, nationaliteit: Armenië
- M., A. (...), geboren op 28.11.1998, nationaliteit: Armenië
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 27.09.2012. .

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2012, aan betrokkene betekend op 27.09.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. “

“INREISVERBOD

Aan de heer,

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

M., A. (...) 01.12.1967 Armenië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 27.09.2012. .

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.09.2012, aan betrokkene betekend op 27.09.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de duur van het opgelegde inreisverbod is niet afdoende (voor zover deze al zou bestaan).

Art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Uit dit artikel kunnen volgende – voor huidig verzoek belangrijke – zaken worden gehaald:

- De duur van het inreisverbod dient bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden;
- De maximale duur van het inreisverbod bedraagt 3 jaar;

Hieruit vloeit voort dat

- Voor de bepaling van de duur van het inreisverbod de beslissing minstens dient te verwijzen naar de specifieke omstandigheden waarop gesteund wordt (verplichting welke nota bene ook reeds voortvloeit uit de motiveringsplicht zelf);

- *De Staatssecretaris voor de bepaling van de duur van het inreisverbod de keuze heeft tussen een inreisverbod van één (1) dag en een inreisverbod van 3 jaar; met deze discretionaire bevoegdheid gaat de vanzelfsprekende verplichting gepaard niet enkel het inreisverbod aan zich, maar ook de duur van het inreisverbod te motiveren.*

Voorgaande wordt bevestigd in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31.05.13 (RvV 127 767, zie p. 6 en 7 (stuk 3)).

In casu wordt de duur van het inreisverbod op geen enkele wijze gemotiveerd, zodat de formele motiveringsplicht geschonden is."

2.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden beslissingen wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van de maximale termijn van drie jaar. Er wordt immers in beide beslissingen het volgende gesteld: *"Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene na het betekenen van dit bevel, nog steeds geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten"*. Ook het opleggen van het inreisverbod op zich wordt formeel gemotiveerd, met name door de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en een feitelijke uiteenzetting aangaande het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen geschonden zou zijn.

In een tweede onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. In dit verband dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen de concrete motivering van de bestreden beslissing aangaande de duur van het inreisverbod niet bekritisieren, maar zich beperken tot de loutere stelling dat de motivering gebrekkig is, gezien deze het opleggen van de maximumduur geenszins verantwoordt. De Raad benadrukt dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partijen tonen met hun algemene verwijzing naar een arrest van de Raad niet aan dat de verwijzing naar het feit dat, na het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten van 2012, nog geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat er geen onderzoek is gevoerd naar hun specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten ondanks het hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen bekritisieren dit motief niet.

De schending van artikel 74/11, § 1 kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER